

PRÆDIKEN JULEDAG 2017

AASTRUP KL. 9 – VESTER AABY KL. 10.15

Tekster: 1. Mos. 1,1-5; 1. Joh. 4,7-11; Joh. 1,1-14

Salmer: 99,100,118,123,112

Kom, Jesus, vær vor hyttegæst
hold selv i os din julefest
da skal med Davidsharpens klang
dig takke højt vor nytårssang!

I begyndelsen.

Ordene har noget rent over sig.

Som det første skridt i nyfalden sne.

Som de første ord efter mørkets stilhed.

Som Julemorgen.

Vi tænker ikke over begyndelsen fra starten. Vi er allerede midt i livet, når vi begynder at tænke over, hvordan det hele begyndte. Alene det kan vise os, at begyndelsen ikke afhænger af os selv.

Men at vi i stedet for får lov til at gå ind i livet inden vi skal begynde at tænke over det.

At de første fodtrin er sat.

Sådan er **julemorgen** også.

Vi er forhåbentlig vågnet fyldt af glæde efter det blev jul i nat.

Det er også allerede jul, når det bliver julemorgen. Vi kan derfor **begynde** med lovsang, når vi går til gudstjeneste julemorgen.

Velkommen igen, Guds engle små.

Begynde med ord, der er kommet til os fra Gud.

De er kommet.

De er an-kommet. I nat.
Forhåbentlig ankommet til glæde og varme.
Men.
Måske på sne ved midnatstide.
Måske.
Måske ikke.
Måske har også julenat været bekymringens nat. De uforløste
tankers nat.
Ikke bekymringer om, hvordan det hele begyndte.
Men bekymringer om, hvordan det skal fortsætte.
Vi skal ikke selv skabe begyndelsen. Det får vi at vide
julemorgen.
I begyndelsen var Ordet og ordet var hos Gud og Ordet var
Gud.
Men Ordet blev kød og tog bolig iblandt os.
Ordet blev menneske.
I Jesus Kristus.
Men ordet blev også til sprog mellem mennesker.
Og til sprog inden i mennesker.
Sprog, der bruges til at tænke på **fortsættelsen**. Bruges til at
tage fortsættelsen i vore egne hænder.
Og ordet blandt mennesker kan fare vild i vintermørket.
Selvom vi helst ikke vil bruge ordet til tale om det lige præcis
julemorgen.
Så kan vi vågne midt i at gøre det alligevel. Ordet kan synes at
miste sin skaberkraft.
Sin Gud-billedlighed.
Grundtvig digter for os julemorgen. Det er hans ord, vi låner til
at byde englene velkommen.
Igen.

Fra høje himmelsale.
Men også - til sne ved midnatstide.
Julesne skal helst være hyggesne. Vi drømmer om en hvid jul.
A white Christmas.
Men sne ved midnatstide er kold, når Grundtvig bruger billedet.
Det er rent ud sagt noget, der skal skrubes af bilerne inden vi kan køre hjem juleaften.
Derfor er sne ved midnatstide et symbol for Grundtvig. Et symbol på, **hvor** det er englens lander.
Hvor det er, Ordet bliver kød og tager bolig.
I kulden.
I bekymringsnatten.
I den ordskov, hvor mennesker farer vild, når det bliver mørkt og koldt.
Lige præcis der.
Lige præcis der får vi i dag lov til at sige: ”Velkommen igen.”
Fordi vi har været med fra begyndelsen. Været med også der, hvor vi ikke selv bestemmer.
Men hvor vi opdager, at vi er trådt ind i verden. Ser os omkring.
Og tager sproget i brug.
Ordet, der har taget bolig.
Ord kan staves med stort eller lille. Det kan man læse, men man kan ikke høre det.
Derfor kan det være svært at tale.
Svært for mennesker at skelne, om de ord, vi hører fra hinanden er ord, der har skaberkraft, eller blot er ord, der er gået på egen hånd i vinternatten.
Er landet på sne ved midnatstide.

For det er de samme ord.

Selvom evangelisten Johannes digter for os julemorgen i år. Selvom vi kan nyde Juleevangeliet, som han fortæller det for os og måske også synes, det kan være svært at forstå i al Johannes' sprogfiligran. Snefnuggene for vore ører. Så er det de samme ord, han bruger. Det er næsten udelukkende hverdagsord, der optræder i indledningen til Johannesevangeliet.

I begyndelsen. I lyset. Et menneske.

Sat til at vidne om lyset.

Ordene er i Guds tjeneste, når Johannes giver os det glædelige budskab.

Men det er alle sammen ord, der kan gå på egen hånd blandt mennesker. Det er næsten alle sammen ord, der også kan råbes i vinternatten.

Bruges.

Misbruges.

Evangeliet til julemorgen er, at ordene også kan vende tilbage igen.

At Ordet fra Gud ikke vendte tomhændet tilbage.

Fordi mennesker havde været hos Gud fra begyndelsen. Vi hørte det i dag til indledning efter vi havde sunget velkommen igen, Guds engle små.

I begyndelsen skabte Gud himlen og jorden. Jorden var dengang tomhed og øde, der var mørke over urdybet.

Sne ved midnatstide.

Derfor er det ikke mennesker der har skabt begyndelsen.

Vi ved det fra vores eget liv. Vi har ikke skabt vores eget liv.

Vi opdager det, når vi er midt i det. Vi har alle noget, vi kan huske som det første.

Som vores lille begyndelse.
Men vi ved godt, at der ligger noget liv forud.
At der er nogle mennesker forud.
Vi ved det, fordi vi har fået det at vide.
Fordi ordene er kommet til os.
Vi har nemlig heller ikke selv fundet på **ordene**.
Vi træder ind i sproget, som vi træder ind i livet. Mere eller mindre samtidig.
Måske er mor det første ord.
Måske er det kat.
Vi bestemmer ikke selv.
Men vi bliver en del.
Grundtvig kalder sproget for gudbilledligheden. Begyndelsen fortsætter med at Gud skaber mennesker i sit billede, så vi ligner Gud. Begyndelsen fortsætter med, at mennesker gør ordet til sin ejendom og mister paradiset.
Bliver sendt ud i midnattsneen.
Men får sproget med.
Slangen brugte sproget til at friste Eva med.
Det var de samme ord.
Men ikke vores modersmål.
Derfor besluttede Gud at komme til verden. For at opsøge sine ord. For at gøre ordene til gudsord igen.
Som det var i begyndelsen.
I begyndelsen var Ordet og Ordet var hos Gud.
Og Ordet var Gud.
Men Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.

I nat vendte Ordet tilbage til verden. Det blev julenat. Måske med sne ved midnatstide.

Men forhåbentlig med puslinger i hver en vrå. Forhåbentlig med glæde og varme.

Gud har opsøgt sine ord og vil gøre dem til Gudsord igen. Så vi kan bruge Guds kraft blandt mennesker, når sneen truer os med sin kulde og sit mørke. Så vi i stedet for igen kan sætte de første trin i nyfalden hvid sne. Igen og igen.

Og blive børn i sjæl og sind.

Som vi blev det i begyndelsen.

Da vi første gang mødte Guds ord.

Ved døbefonten.

Vor Fader i himlen lad det ske
lad julesorgen slukkes.

AMEN